

ASSISI SZENT FERENC (1182-1226)

italiai szerzetes, a ferences rend megalapítója

Apja, Pietro Bernardone posztókereskedő, Assisi leggazdagabb embere, anyja, Pica provance-i nemesi származású asszony. Ferenc nem járt iskolába, 12-18 éves korában apjától megtanulta a kereskedést, de tékozlóan bánt a pénzzel, a harci játékok mellett szívesen mulatozott ifjú nemes barátai társaságában. A Perugia ellen viselt háborúban 1202 végén sebesülten fogságba esett, egy év raboskodás után, új emberként tért haza Assisibe. Súlyos betegsége mély lelki válságba sodorta, rádöbbsent, milyen könnyelmű életet élt addig. 1204 nyarán mégis csatlakozott a sereghez, mely a kiskorú II. Frigyes jogaiért indult harcba. Útban Spoleto felé, egy különös látomás hatására visszatért Assisibe, föladta lovagi törekvéseit. Ettől kezdve került a világi

időtöltéseket, helyette a csendet kereste, hogy imádkozzék, és az Assisi mellett élő leprásokat ápolta. Rómába zarándokolt, amely során misztikus élményben volt része **San Damiano** templomában, Assisi mellett. Háromszor hallotta a feszületről Krisztus szavát: „Ferenc, menj, állítsd helyre egyházamat, mely, mint látod, romokban van!” Úgy értette, ez a romos templomra vonatkozik, ahol éppen imádkozott, ezért eladta a lovát, ruhaneműket az apja készletéből, majd az árát a templom papjának adományozta. **Apja följelentést tett** „megtévedt” fia ellen, hogy visszaperelje tőle a pénzét. Először a városi tanácshoz, majd a püspökhöz fordult. A tárgyalás meglepő módon zárult: Ferenc ruha nélkül állt ott, a püspök lába elé letette apjától kapott ruháját, erszényét és így kiáltott: „Halljátok mindnyájan! Örömmel adom vissza atyámnak azt, ami az övé, nemcsak a pénzét, hanem a ruhákat is. Mostantól fogva nem azt mondom „Atyám, Bernardone”, hanem azt „Miatyánk, ki vagy a mennyekben!” A püspök palástjával betakarta; ekkor **elhagyta a világot**, hogy egyedül Istennek szolgáljon. Elkezdte helyreállítani környék omladozó templomait, építőköveket koldult. 1209. február 24-én a Porciunkula-kápolnában szentmisén vett részt. Hallotta az evangéliumot, mely arról szólt, hogy Jézus elküldte a Tizenkettőt: ne vigyenek magukkal sem pénzt, sem tarisznyát; ne legyen két ruhájuk...(Lk 9,3-5). Úgy érezte, hogy ez személy szerint neki szól, és felkiáltott: „Ez az, amit keresek!” – elkezdte megvalósítani a hallottakat: mezítláb, kötéllel a derekán, szürkésbarna „ruhában” **vándorolt** a vidéken, és prédikált, gyógyított, halottat támasztott fel, és ördögöket űzött. Eredetisége és hite ellenállhatatlan erővel vonzotta az embereket. Hamarosan tizenegyen **csatlakoztak hozzá**. Ferenc egy évig oktatta őket, majd kettesével elindultak prédikálni. Evangéliumi részletekből összeállított életformuláját, **ősreguláját** a Rómába vitte. A pápa *álmában* látta, hogy egy egyszerű ember a vállával megtámasztotta a Lateráni bazilika omladozó falait, és Ferencben felismerte azt, aki a templom, az Egyház megmentésére hivatott. 1210-ben III. Ince pápa

Rómában jóváhagyta a regulát. Megszületett az **Ordo Fratrum Minorum**, a kisebb testvérek rendje. A pápa az rendtagokat fölhatalmazta a prédikálásra, Ferencet diákonussá szentelték, alázatos félelemből nem akart pap lenni. Igen **szigorú életmódot** folytattak. Gyakran nélkülözték a legszükségesebb dolgokat is, csúfolták és bántalmazták, s leginkább saját rokonságuk üldözte őket. De az életük fölkelte az emberek figyelmét, vidámak és egymás iránt nagyon figyelmesek voltak, szeretetben éltek. Voltak, akik megdöbbsentő, nyilvános bűnvallomás után elajándékozták a vagyonukat és csatlakoztak Ferenchez. A rend bámulatos gyorsasággal gyarapodott: néhány év múlva a pünkösdi káptalanra már 5000 testvér gyűlt össze. Ferenc 1209-1224-ig apostoli utak sorát járta be, hirdette a **béke és a jóság örömhírét**. A pogányok közti **misszió és vértanúság** vágyával Palesztinába, Spanyolországba és Marokkóba indult, de vihar, illetve betegség visszafordította. A testvéreket francia, angol, német misszióba küldte. 1219-ben a **Szentföldre** ment, az iszlámot nem karddal, hanem prédikációval akarta megtéríteni, találkozott a szultánnal és prédikált neki, aki megcsodálta a rendkívüli embert, de megtérni nem volt hajlandó. Visszatérve Assisibe részletesebben kidolgozta a regulát, melyet a pápa **Solet annuere** bullájával 1223-ban hagyott jóvá. A Porciunkula-kápolna mellett alakult a **rend anyakolostora**, ahová később évente káptalanra gyűltek össze. A kápolna körül gallyakból építették a szegényes kunyhóikat. A **szegénységet** úgy tekintette, mint „Krisztus menyasszonyát” – „*nincstelenül akarta követni a nincstelen Krisztust, a megfeszítettet*”. Figyelmeztette testvéreit, hogy „semmiképpen ne fogadjanak el pénzt” és „ne legyen tulajdonuk, hanem mint zarándokok és idegenek, akik ebben a világban szegényen és alázatosan szolgálják az Urat, járjanak alamizsna után, és ne szégyelljék magukat, hiszen az Úr maga is szegénnyé lett értünk”. Feladatának tekintette, hogy Jézus életét jelenítsék meg az emberek között. Bensőséges kapcsolat fűzte a **természethez**, baráti módon szólt az állatokhoz, mintha az egész teremtés paradicsomi állapotából mutatott volna meg valamit. Ügyelt arra, hogy megőrizze a hierarchiával a jó kapcsolatot. Megalapította a női ágat, a **klarisszák**, majd a Bűnbánók Harmadik Rendjét (világi rend). Jóváhagyta a rend első teológiai iskolája megnyitását **Bolognában**, s első tanárává **Páduai Szent Antalt** nevezte ki. Greccióban fölállította az első **betlehemi jászolt**. 1224 nyarán súlyos betegen visszavonult az Alverna-hegyre, Szent Mihály ünnepére 40 napos böjttel készült. Szent Kereszt felmagasztalásának napján, kapta meg a **stigmákat**, látható formában elsőként az egyház történetében. Testben megtörten érkezett vissza Assisibe. A következő reggelen vidám lélekkel énekelte az Istent és a teremtést dicsérő **Naphimnuszt**. Mikor megtudta, hogy az orvosok véleménye szerint október elején meg fog halni, fölkiáltott: „Isten hozott, halál testvér!” Megáldotta testvéreit, fölolvastatta Jézus búcsúbeszédét, a puszta földre feküdt; azt akarta, hogy a végső szegénység legyen a halotti ruhája. 1226. október 3-án énekelve adta vissza lelkét az Úrnak. 1228-ban IX. Gergely pápa **szentté avatta**. Az asztalosok, bútorkereskedők, gombkötők, kárpitosok, kereskedők, paszomántosok, szabók, szobadíszítők, szobafestők **védőszentje**, de fejfájás, nyomorúság ellen is kéri oltalmát. **Attribútumai**: kezében a feszület és a könyv, madarak, farkas, kenyér, rózsa, stigmák. **Ünnepe**: október 4.